

ישעיהו ברכה

יוצא לאור ע"י אברכי הכולל שבמוסדות "מקור חיים" בראשות מו"ר עט"ר הרה"ג רבי יוסף מוגרבי שליט"א

בית הכנסת "זכור לאברהם" פיצ'וטו רחוב מפרץ שלמה 100, קרית שרת חולון

גליון מס' 283

ערש"ק פרשת "ואתוזן" יב' באב תשע"א

הנשק הסודי

אחד מהדברים החשובים שיש לכל בר ישראל הינו התפילה. בכוח התפילה לשדד מערכות ולשנות מזלות, להאריך חיים ולרפא חולים. התפילה זו אחת המתנות היקרות ביותר שניתנה לנו מאת בורא העולמים ולעוצמתה אין קץ. תלוי רק איך, מתי וכמה מתפללים. גם בפרשתינו אנו עדים לכוחה ועוצמתה של התפילה. הקב"ה ישתבח שמו לעד, נשבע שמשו רבינו לא יכניס את עם ישראל לארץ הקודש. משה רבינו לא אומר נואש. הוא יודע שיש ברשותו נשק היכול אף על שבעותו של ה' יתברך - זוהי התפילה. הוא מתחיל להתפלל לזכות להכנס לארץ. "ואתחנן אל ה' בעת ההיא לאמר" - חמש מאות וחמש עשרה תפילות כגימטריא "ואתחנן" התפלל משה עבור דבר זה. הוא לא הירפה, הוא לא הרים ידים, הוא פשוט המשיך והתפלל, תפילה אחר תפילה, עד שהקב"ה ציוה עליו: "רב לך אל תוסף דבר אלי עוד בדבר הזה". עוד תפילה אחת היתה חסרה למשה רבינו להבקיע את החומה ולהתיר את השבועה, תפילה אחת נוספת היתה מכניסה את משה רבינו לארץ הקודש, עד שהיה צריך הקב"ה להפסיקו, שכן כך עלתה במחשבה, הדבר הוא לטובה שמשו לא יכנס ארצה והכל חשבונות שמים. הרי לנו ראייה והוכחה מהי כוחה של תפילה. הצדיק האלוקי רבי חיים מרדכי מנדבורנה זצ"ל, הסביר את ענין תפילותיו של משה רבינו, ודבריו מובאים בספר הקדוש "דבר חיים": הנה בספרים הקדושים נתנו טעמים על פי הסוד למה התפלל משה רבינו תקט"ו (515) תפילות דוקא. אומנם, אומר אותו צדיק וקדוש, יראה לי על דרך הפשט אשר משה רבינו באמת לא כיון למספר מסויים רק התפלל הרבה, תפילה אחר תפילה, עד שהגיע באקראי לאותו המספר. והנה כל דבר ישועה הנצרך בעולם, יש מספר מסויים של תפילות אשר אם יתפלל אותם האדם, אזי בודאי תתקבל תפילתו ויהיה נענה, אלא שאותו המספר, טמיר ונעלם מעיני כל חי ואינו גלוי כי אם לפני ידע תעלומות בלבד. והנה מספר התפילות שהיה נצרך כדי לפעול שיכנס משה רבינו לארץ היה תקט"ו (516) תפילות, משה רבינו ע"ה אף שלא ידע המספר, אך מרוב תפילות שהתפלל הגיע למספר תקט"ו (515) תפילות ואילו היה מתפלל עוד תפילה אחת אז היה נענה. אומנם ה' יתברך ידע כי הדבר אינו לטובה כמו שגורה חוכמתו יתברך, לפיכך אמר לו למשה: "אל תוסף דבר אלי עוד בדבר הזה". ומסיים אותו צדיק וקדוש: מכאן יצאך להאדם שבשום אופן אין לייאש את עצמו מן הרחמים, רק על כל דבר וענין צריך להרבות בתפילה ולבקש עוד ועוד מבלי להרפות, עד אשר יזכה ויגיע למספר התפילות הנצרך לו, ואז יענה בתפילתו. ע"כ. אשרינו מה טוב חלקינו שזו היא ההבטחה שהובטחנו שתמיד יהיה מי שישמע אותנו בתפילתנו ולא משנה באיזה דרגה רוחנית אנו נמצאים. התפילה צריכה להיות במרכז חייו של היהודי, ואשרי היודע להטעים את תפילתו ולשפרה, להשקיע ולא לזלזל בה. רבה של רמת אלחנן בבני ברק, הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א, סיפר סיפור מעניין בסיפרו "ברכי נפשי", היכול ללמדנו עד כמה צריכה להיות יותר דגש ולהתחזק בענין חשוב זה העומד ברומי של עולם - זוהי התפילה. הרב מספר שקיבל מכתב מתלמיד חכם אחד שקיבל חיזוק לתפילה ממקור בלתי צפוי. יום אחד בגמר תפילתו, ניגש אליו חבירו לספסל בית הכנסת ועל פניו חיוך מלא סוד. "רוצה לשמוע משהו?", הוא שואל והוציא לי מכשיר טייפ קטן. הוא הפעיל את המכשיר, ואני כמעט נפלתי שדוד. לא יכולתי להאמין. בהקלטה נשמע אדם מתפלל והמילים יוצאות מפיו בצורה מקוטעת באופן נורא ואיום. כמעט אף מילה לא יצאה מפיו בבהירות. הכל היה חורק, לא ברור לחלוטין ואף חלק מהמילים נבלעו, לא נשמעו כלל. התברר שבטעות לחץ החבר על אותו מכשיר הקלטה והקליט את שכונו לספסל, אותו תלמיד חכם שחרדה אחזתו עת גילה ושמע איך וכיצד הוא מתפלל לבורא עולם. אחים ואחיות יקרים, בואו ונשקיע יותר בתפילה, ונדע להעריכה כראוי, נרבה להתפלל ונשתדל לעשות זאת בצורה הטובה ביותר, כך נזכה לטובה ולברכה ולגאולה השלמה.

"כוונה של תפילה?"

מסופר על מרן הרב שך זצ"ל, שפנו אליו מאחד מבתי הספר התורניים בדרום הארץ בשאלה קשה וסבוכה: ראש העיר שלא נמנה על ציבור שומרי התורה ואוהביה, זימן את כל ילדי התלמוד-תורה לכנס, עקב ביקור של "אישיות בכירה" בממשלה בעירו, ועתה רצה ראש העיר לאסוף את כל ילדי בתי הספר בעירו לכבוד האישיית. ההזמנה כפי שדאג להשמיע זאת ראש העיר לא פעם ולא פעמיים, היתה בגדר של חיוב. מנהל התלמוד תורה חשש איפה מהשפעה שלילית שיכולה להיגרם לתניכיו ושאל מה עליו לעשות. בתחילה, ענה ראש ישיבת פוניב' הרב שך זצ"ל, שרק הכיתות הגבוהות ילכו, והכיתות הנמוכות ישארו ללמוד כרגיל, אך לאחר זמן מה התקשר והודיע שהוא חוזר בו ואף ילד לא ידורו בכנס זה, שכן ההשפעה מנתינת כבוד לאישיות הזאת, יכולה לחלחל כארס של עכנאי בליבם הטהור של צאן קדושים! המנהל, קיבל את הדברים כאורים ותומים אך חשש כירסם בליבו, שמא ראש העיר יפסיק את התמיכה הכספית בתלמוד תורה, עקב מעשה זה. בבוקר של היום "המיוחל", הגיע למנהל שיחה דחופה מראש העיר, ליבו של המנהל ניבא שחורות, אך עד מהרה פג חששו, ראש העיר התנצל שוב ושוב על כך ששכחו לזמן את ילדי התלמוד תורה "לכנס החשוב", ואף הבטיח נאמנה שמחדל כזה לא יאירע שוב. מנהל התלמוד תורה ראה זאת כנס גלוי שכן ראש העיר הדויע להם על הכנס מספר פעמים... ומיהר לבשר את הרב שך את הבשורה המריניה. תשובתו של הרב שך בתגובה להתבטאות המנהל שארע נס גלוי, היתה מפתיעה במיוחד: "אין זה נס כלל ועיקר", אמר, "שכן לאחר שהודעתי למנהל על החלטתי שלא לאפשר לילדים ללכת לכנס, פתחתי ספר תהילים והתפללתי מקירות ליבי שלא יארע תקלה על ידי, ומימלא זו כוחה של התפילה, כגם הפעול ישועות אף מעל הטבע". אחים יקרים, נחם בפרשתינו מצינו את מופת לכוחה של התפילה, משה רבינו התפלל חמש מאות וחמש עשרה תפילות גדולות ונוראות, לבטל את הגזירה שלא להיכנס לארץ, עד שאמר לו ה' יתברך: "רב לך אל תוסף דבר אלי עוד בדבר הזה". ולמדונו חז"ל, שאילו שעצר ה' את משה, היה מתפלל משה עוד תפילה אחת ונכנס לארץ על אף שהגזירה נגזרה! נתפלל ונקבש על בנין בית המקדש, וישרה ה' יתברך נכיתו בתוכינו במהרה!

זמני כניסת שבת וציאת השבת

לרבונו תם	יציאת השבת	כניסת השבת	ת"א
20:40	20:06	19:08	ת"א
20:43	20:04	18:51	י-ד
20:41	20:07	18:59	ח'יפה

הפסרת השבוע: "נחמו נחמו עמי"

מטעמים לשבת

"ואתם הדבקים בה' אלוהי-כם זזיים כולכם היום" (ד, ד)
לכאורה יש להבין, והרי עיקר החיים הוא בעולם הבא, שהוא עולם שכולו טוב, ואיך אמר כאן הכתוב: "חיים כולכם היום"? ויש לומר, שמכיון שהעולם הזה הוא אמצעי להגיע לעולם הבא, על ידי לימוד התורה וקיום המצוות, על כן אמר הכתוב "חיים כולכם היום", דהיינו שהחיים מתחילים כבר מהעולם הזה, שכאן בעולם הזה ניתן לרכוש חיי נצח. ועוד יש לומר שהכתוב בא לרמוז לנו, שדוקא לצדיקים שדבקים בהשם יתברך, להם יש עולם הזה, והם נהנים מכל רגע ורגע, שאין להם שמחה גדולה וחיים טובים יותר מלימוד תורה וקיום מצוות, וכמאמר רבותינו (אבות ו, ב): "אין להם בן חורין אלא מי שעוסק בתלמוד תורה".
(תורת הפרשה)

"ולא תתאוה בבית רעך... וכל אשר לרעך" (ה, יז)
בלוחות הראשונות נכתב "לא תחמוד", וכאן: "לא תתאוה". והן שתי עבירות נפרדות. שהמתאוה לדבר שביד חבירו ומתכנן תכניות איך להשיגו למרות רצון חבירו להמשיך ולהחזיק בו (ואפילו לא יפעל אלא בשיכנוע והפצרה) עובר באיסור "לא תתאוה". ומשהוציא תוכניתו לפועל, עובר ב"לא תחמוד". ומעשה באברך שבנו עמד להגיע למצוות. חשב לבקש משכניו הצעירים שיסעו להוריהם לשבת, ויארז בדירתם את אורחיו. שאל את מרן הגרי"ש אלישיב שליט"א, שהורה: להציע להם, מותר. אך אם יסרבו ויבקשם בשנית, עלול לעבור בכך על: "לא תתאוה" ו"לא תחמוד!"
(מעין השבוע)

"למען תירא את ה' אלוהיך לשמור את כל צווקותיו ונצי-וותיו... אתה ובנך ובן בנך כל ימי זייתך" (ו, ב)
והלא צריך היה הכתוב לומר להיפך: "כל ימי חיך אתה ובנך ובן בנך"? ברם, תירץ ה"משך חוכמה", הרי אמרו חכמינו: "אל תאמין בעצמך עד יום מותך" (אבות פ"ב מ"ד) ובכן זהו פשוטו של הפסוק: "למען תירא... לשמור את כל צווקותיו" - שתהיה ירא שמים ותעשה להם גדרים וסייגים למצוות התורה, למען ישמרו אותך מלעבור עליהן - "אתה ובנך ובן בנך" - אפילו אם כבר בני ובני בניך, שכל הגעת לזיקנה ונחלש יצר הרע שבקירבך, אף על פי כן אל תאמין בעצמך, אלא תוסיף לשמור על הגדרים והסייגים כל ימי חיך.

מזקנים אתבונן - סיפורי צדיקים

מוסר ומידות, ולא חינכו אותם שלא יוכלו לקרות מקרי השחתה כאלו. (שם, ט).
בימי שבתו של **רבי ישראל** באשכנז, היו אנשים רבים שהיו מזדמנים לשם, פונים אליו בדבר המלצות שונות. פעם ביקר באכסנייתו אדם אחד לשם אותה מטרה. רבי ישראל סלנטר היה ישן באותה שעה. איש אמונו הרב הרמן שנמצא אז בבית, לא נתן לאורח ליכנס, והלה הסתלק. כשהתעורר רבי ישראל סלנטר ונדע לו מאותו ביקור, הצטער מאוד והתרעם על הרב הרמן שלא העירו משנתו. הוא קנס אותו שלא יוסיף לראות פניו עד שימצא את האורח, יבקש סליחתו ויביאו אליו. וכך הוי. (המאורות הגדולים מהד"ג, עמ' י).
בשנותיו האחרונות כשהתגורר **רבי ישראל** זמנית בפריז, התפלל בשבת פרשת תוכחה בבית הכנסת מסוים. כשהגיעו לקריאת התורה, ראה שמתפשט אחרי איש עני לקוראו לתורה. רבי ישראל סלנטר הצטער על המעשה הזה להעליב את העני השבור. הזדו ועלה מהר על הבימה בלי שיקראוהו, ובירך ברכת התורה. הקורא נתע ולא רצה בשום אופן לקרוא לפני רבי ישראל סלנטר את התוכחה, שכל קללותיה נאמרו בלשון נוכח. באין ברירה קרא רבי ישראל סלנטר בעצמו הפרשה. אחרי הקריאה הוכיח את הקהל קשות, על נוהגם לקרוא לפסוקי התוכחה איש עני ומסכן. "אם אתם מפחדים מהתוכחה, למה אין אתם מפחדים להדאיב לב עני ומדוכא, אשר מוכרח למכור את עצמו בגלל פרוטות אחדות..." (במחיצתו של גה"ד, 70). בזמן שהיה **רבי ישראל סלנטר** זצ"ל שומע מישהו מזלזל בכבודם של העניים החוזרים על הפתחים, שהם זוללים וסובאים וכדומה, היה עולה לבימה ודורש דרשה מכוונת על כך, בדברים מרצים ובמשלים קולעים לזכותם של העניים המסכנים, אשר זו כל הנאתם בחיים. והיה מדבר קשות בגנות העשירים השבעים, אשר עם כל התענוגים אינם מסתפקים במה שיש להם, והכל כשר לפנייהם כיצד להגדיל הונם... (תה"מ, לב).
(הזהרו בכבוד חבריכם)

מפליאים המה יחסיו של **רבי ישראל ליפקין מסלנט זצ"ל** עם הבריות. כל ימיו ריכז את מחשבותיו וכשרונותיו כיצד להיטיב עם הזולת ולגרום לו נחת רוח, איך להמנע מלפגוע "כהוא זה" בכבודו או בממונו של אדם, ולכל הסב לו צער ואי נעימות. בשנת ת"ר דרך כוכב חדש בשמי התלמוד בויילנא, בהופיע הגאון הצעיר רבי ישראל סלנטר. הוא הוזמן לכהן כראש הישיבה בויילנא ביחד עם הר"מ הותיק רבי מרדכי קלצקי-מלצר (אח"כ גאב"ד לידא). רבי ישראל בשיעוריו החריפים הרעיש את כל לומדי העיר שהשתוממו מגאונותו המדהימה. והנה כעבור זמן מה הרגיש רבי ישראל שחבירו רבי מרדכי מקופח קצת על ידו, אם כי באופן בלתי ישר. רוב התלמידים נמשכו אחרי שיעוריו, ולא התעניינו כל כך בשיעוריו של חבירו. רבי מרדכי נפגע מתופעה זו, והדבר הדאיג מאוד את רבי ישראל. סם ועשה מעשה, ולא התחשב עם כל ערכה של משרה חשובה זו מכל הבחינות, הרוחנית והכלכלית - עמד והתפטר ממשרתו, כדי שיוחזר הכבוד לידיו רבי מרדכי, ועבר ללמוד בפרישות בפני עצמו בבית הכנסת אחר. (תנועת המוסר ח"א, פרק י').

בזמן ההוא כשהתגורר בויילנא, קרה מעשה שערוריה שזיעזע את רבי ישראל. עשירי המקום היו נוהגים לסדר את כלולות בניהם בכיכר מיוחדת בעיר, בטכס גדול ובחגיגות רבה, שהיה עולה להם בממון רב. והנה קרה אשר סנדלר אחד שעלה לגדולה והתעשר, סידר גם הוא את חתונת ביתו באותו מקום ובאותו טכס כמו העשירים. הדבר חרה מאוד לכמה עשירים, ובשעה שאותו סנדלר לשעבר חזר מחופת ביתו כשהוא שמח וטוב לב, בליווי מחותניו ושושביניו, ניגש אליו אחד מהעשירים בכוונה להשפילו, חלץ את נעלו, הראה לו את הסוליה הקרועה ושאל למחיר תיקונה... כשנדע **לרבי ישראל סלנטר זצ"ל** על המקרה המגונה, הזדעזע כולו ואמר: מובטחני שגדולי הדור הקודם היושבים בגן עדן, מובאים בגלל המעשה הזה לדין, על אשר הצטמצמו בפינתם ולא לימדו את העם

זוירת השבוע

ידוע מחז"ל שלא נחרבה ירושלים אלא מפני שהעמידו דבריהם על הדין. הוכח זאת מרש"י בפרשתו.

את התשובות יש לשלוח לפקס: 03 558 4485 בין הפותרים נכונה יוגרל (אחת לחודש)

אחד מספרי של מו"ר עט"ר ראש הישיבה הרה"ג ר' יוסף מוגרבי שליט"א

והייתם לי סגולה

המטיל שלום בין אדם לחבירו ובין איש לאשתו - מאריכים לו ימיו ושנותיו (תנחומא יתרו יז). וכן המקדים שלום לחבירו מוסיפים לו חיים ושלום (טעמי המנהגים).

(ישועה והצלחה)

מדברי ראש הישיבה הרב ר' יוסף מוגרבי שליט"א

מזיכור הבנים

רבות בנות עשו זייל

כשנוסדו בתי החינוך לבנות "בית יעקב", קמו כנגדם בכמה מקומות אנשים מערערים, שנאחזו בדברי חז"ל: "כל המלמד את ביתו תורה כאילו מלמדה תיפלות". כיון שהגיעו הדברים לאוזני ה"חפץ חיים", קם והכריז ברבים: "בני דורינו, המלמדים את הבנות כל כך הרבה תיפלות - מכל שכן שראוי שילמדו אותן תורה". נכון וראוי להסמיך לדבריו גם את תורתו שבכתב, מה שכתב ה"חפץ חיים" בסיפרו "ליקוטי הלכות" (מסכת סוטה עמוד 21 בהערה) על מאמר חז"ל הנ"ל "כל המלמד את ביתו תורה כאילו מלמדה תיפלות". "נראה דכל זה דווקא בזמנים שלפנינו, שכל אחד היה דר במקום אבותיו, וקבלת האבות היה חזק מאוד אצל כל אחד ואחד להתנהג בדרך שדרכו אבותיו, וכמאמר הכתוב שאל אביך ויגדך, בזה היינו יכולים לומר שלא תלמד תורה, ותסמוך בהנהגה על אבותיה הישרים, אבל כעת, בעוונותינו הרבים, שקבלת האבות נתרופף מאוד מאוד, וגם מצוי שאינו דר במקום אבותיו כלל, ובפרט אותן שמרגילין עצמן ללמוד כתב ולשון העמים, בודאי מצוה רבה ללמדן חומש וגם נביאים וכתובים ומוסרי חז"ל כגון מסכת אבות וספר "מנורת המאור" וכדומה, כדי שיתאמת אצלן ענין אמונתו הקדושה, דאי לאו הכי עלול שיסורו לגמרי מדרך השם ויעברו על כל יסודי הדת, חס ושלוש".

ואם אמר וכתב זאת רבינו הכהן הגדול מאחיו זיע"א לדורו, מה נענה בדורינו, שרבתה המכשלה ומצוה לייסד שיעורים ומדרשיות לבנות (כל אחד לפי סוג החברה אליה היא מתאימה) ולהעסיקה בתורה ובמצוות, בהלכות הראויות לה, ובמוסרים המתוקים למען תדע את אשר עליה לעשות עד עת לחננה שתיזכה להקים בית כשר ונאמן בישראל מתוך ששון ושמחה.

שלום בית

הערה בונה בתנאי...

בספר "אהבה ורעות" הביא רעיון שבחיי הנישואין עלינו ללמוד את יחודיות בן הזוג שלנו ולהעריכו. אין זה משנה מי הוא בן הזוג שלך, תמיד יש בו דבר מיוחד. לעולם אין להשוות את בן הזוג לאדם אחר, כי אין שני בני אדם שיש להם אופי או רקע דומים. במקום להשוות לאחרים, תמצא את התכונות המיוחדות של הבן זוג, ותלמד להעריך אותן. יש בעלים שמצטיינים בלימוד תורה, אחרים מצטיינים בעסקים, אחרים מצטיינים בעשיית חסד ויש שמצטיינים בעזרה בבית. יש נשים שתמיד מחפשות עשיית מצוות, שמצטיינות להרויח כסף, אחרות נהדרות עם ילדים ואחרות מטיבות לבשל. לכל אדם יש בתכונותיו נקודות טובות, וחשוב לבן זוגו לראות אותם ולשבח אותם בפניו. לעולם אל תאמר לבן זוגך: "למה אתה לא כמו פלוני?". כל אדם הוא מיוחד ואסור להשוות אותו לאחרים. כאשר אתה מנסה להשוות את בן הזוג לאחרים הוא נעלב, ורק מביא אי נעימות בין בני הזוג. אם ברצונך לשפר ענין מסוים, השתדל לעשות הערות חיוביות. למשל, אם רצונך הוא שבעלך ילמד יותר תורה, תוכלי לומר משהו כמו: "אתה כל כך חכם בעסקים, אני בטוחה שעם מוח כמו שלך מאוד תהנה מלימוד התורה". או אפשר לומר: "אתה עושה כל כך הרבה חסד. הייתי רוצה שתעשה חסד איתי ותעזור לי בבית". אם הבעל רוצה שאשתו תהיה יותר זמן בבית, הוא יכול לומר: "את עושה כל כך הרבה דברים יפים עבור אחרים. המשפחה שלנו מאוד תהנה אם היית משתמשת בכוחות אלה בתוך הבית שלך". אסור להרבות בהערות, כי לא מרוויחים מזה, ורק מפסידים. במקום זה שבח מה שאתה מוצא בחיובי. כאשר אדם שומע שבחים, הוא פתוח לשמוע ביקורת, למלא בקשות ולהשתפר במעשיו ביתר קלות. הערכה היא כלי הרבה יותר מועיל לנישואין מביקורת, כיון שאין אדם שאוהב ביקורת. רק אם הביקורת עטופה בהרבה שבחים, ויש לה לעטיפה צורה מכובדת, יש לה סיכוי להשפיע על ההתנהגות של הזולת. אם ננסה, נראה פירות טובים, נקבל חיים רגועים ונשיג שלימות ושלווה המביאה נחת לשכינה הקדושה.

אמרי שפר

- * הרה"ק רבי אברהם חיים מזלוטשוב אומר: תמים נקרא: מי שפיו וליבו שווים.
- * הרה"ק רבי יהונתן אייבשיץ אומר: אין יקר כנבראים כהזמן.
- * הרה"ק רבי מנחם מנדל מרימנוב אומר: הפסקת הנבואה בזמן הזה לטובתנו היא - למנוע קיטרוג עלינו.
- * הרה"ק רבי ישראל מסלנט אומר: יש העוזבים את אומנות השחיטה, ועוברים לעסוק במלמדות כי פוחדים מהאחריות של איסור נבלה, מדוע לא יחששו לפגימת נשמות הילדים?

(פתגמים נבחרים)

על כן יאמרו המושלים - משל ונמשל

"בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה באחרית הימים ושבתי עד ה' אלוקיך" (ד,ל).
כיום מתחוללים בעולם במשך תקופה קצרה שינויים, אשר היו לפנים זקוקים למאות בשנים, רואים אנו כי גלגל הזמן מסתובב במהירות הבזק, מה עשה ה' לנו, למה נשתנו עלינו התנאים? על שאלות אלו ענה ה"חפץ חיים" זצ"ל: בשמים נתגבבו מימי בראשית עד היום הזה חשבונות עד אין מספר, טרם ביאת המשיח יש לפרוע חשבונות אלה, מפני שהגאולה תבטל את היצר הרע, ועל ידי כך יחוסלו כל עסקי העולם הזה התלויים ועומדים במלחמת היצר, על כן שומה על כל נפש ונפש לפרוע את שנשארה חייבת לשמים, היות וימי המשיח קרובים מאוד, הכרחי הוא לזרז את התהליך הזה. (ילקוט חמישאי בשם קובץ מאמרים). והמגיד מדובנא זצ"ל מסביר זאת על פי משל, שהנה אנו רואים את אלו שמוכרים פירות בשוק, יש להם משקל ומחיר לכל סוג פירות וירקות, אבל לפנות ערב שנשאר להם מעט מכל מין ורוצים לחסל את הנשאר, אז מערבבים את כולם יחד אל מקום אחד, ומוכרים את הכל בזול. והנמשל, כבר ידענו שהקדוש ברוך הוא יודע עתיו ורגעיו עד שיש זמן לכל צרה וצרה, וכמו שכתוב (קהלת ג,א): "לכל זמן, ועת לכל חפץ תחת השמים", ולכן מבשר לנו משה רבינו: "בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה באחרית הימים" - בראותך שהצרות מעורבות כלולות ומשותפות, אז תדע - "ושבתי עד ה' אלוקיך", כי באחרית הימים הקדוש ברוך הוא כביכול מריק את הכלים... (אוהל יעקב).

(תורת הפרשה)

"לא תוסיפו על הדבר אשר אנכי מצוה אתכם ולא תגרעו ממנו" (ד,ב). יש לשאול, מדוע אסור לו לאדם מישראל להיות מן המהדרין ולהוסיף על מצוות התורה. אומנם לגרוע מהמצוות ודאי אסור, אבל מדוע שיהיה אסור להוסיף על המצוות? והענין יובן על פי משל, לאדם אחד שהיה רגיל לשאול כלים מאת שכנו וכפעם בפעם היה מחזיר לו כפליים, שבמקום כף אחת ששאל, החזיר שתי כפות, במקום קערה אחת שתי קערות, וכאשר תמה המשאל על זה, היה השואל משיבו ב"תמימות": כשהבאתי הכף לביתי הרתה וגם ילדה כף שניה וכמו כן הקערה... פעם אחת, בא אליו הלווה ואמר לו: הערב חג משפחה בביתי, במטותא ממך, השאילני מנורת כסף הגדולה שלך. המשאל נעתר לבקשתו, מתוך תקוה כי למחרת יביא לו זוג מנורות. עברו מספר ימים, והשואל לא החזיר אף מנורה אחת. המשאל פנה אל שכנו ואמר לו: מדוע לא החזרת לי את המנורה? ענה לו השואל מתוך הבעת צער: דע, כי מנורת הכסף שלך כשהבאתה לביתי חלתה ומתה לפתע פתאום... המשאל התרגז וצעק: למה זה תתלוצץ? הנשמע כדבר הזה, כי מנורה תמות? אבל השואל השיב לו בניחותא: מי שמע או ראה כי כף וקערה הרו וילדו? ואם כשהחזרתי לך כפליים האמנת כי כלים של מתכת יכולים ללדת, מוכרח אתה גם להאמין כי מנורה של כסף יכולה גם ללדת... והנמשל, מי שמוסיף על המצוות נראה כאומר שהמצוה הרה וילדה, עלול הוא חלילה לומר על מצוה אחרת שבאה לידו כי היא מתה... ולכן הזהיר הכתוב: "לא תוסיפו על הדבר אשר אנכי מצוה אתכם", מחשש שלא תגרעו ממנו (אוהל יעקב).

אל תיקרי הליכות אלא הלכות

- ✓ מי שנחתך חתך שיטחי, ודם שותת ממקום החתך, צריך לשטוף תחילה את מקום החתך במים באופן שלא יהיה דם נראה שם, ואחר כך לחבוש את מקום החתך בחתיכת בד. ואסור למרוח שום משחה על מקום החתך או על התחבושת. ואם אין הדם מפסיק מלשתות גם אחר הרחיצה במים, מותר לחבוש את מקום החתך, בין בבד לבן ובין בבד אדום, אף על פי שהבד נצבע בדם, ואין לחוש בזה משום צובע.
- ✓ מותר לפזר אבקה צהובה (דרמאטול) על מקום החתך כדי לעצור בעד שטף הדם, וכן מותר לשים על מקום החתך כל מיני חומרי חיטוי כגון: יוד חום, יוד ירוק, יוד כחול, כדי לחטא את מקום החתך ולמנוע זיהום. ומותר להשתמש לצורך זה במכחול עשוי מחומר סינטטי, אבל אין להטביל צמר גפן בתוך היוד, וגם לא לקחת צמר גפן במלקט ולטובלו ביוד, כיון שבשעת השימוש בדרך זו יבוא בהכרח לידי סחיטה.
- ✓ מי שעלול למיד לרדת לו דם מהחוטם, ולפעמים קשה לו לעצור את הדם, יש להקל לו לתת צמר גפן בתוך החוטם כדי לעצור את הדם.
- ✓ תחבושת שהיא גדולה מידי, אסור בשבת לחתוך את החלק המיותר שבה, אלא יכרוך אותה כולה על המכה. וכן אסור לחתוך בקצה התחבושת לאורכה כדי לקשור קצוותיה, ואף ביד אסור לחתוך.
- ✓ מותר לקשור את קצוות התחבושת בקשר רגיל אם ברור לו שיצטרך להתיר הקשר תוך שבעה ימים מיום הקשירה, לצורך בדיקת מצב הפצע או המכה, וכל שכן אם צריך להחליף את התחבושת בכל יום, שמותר לקשור קצוותיה בקשר רגיל, אבל אם עתיד להתיר את קשר התחבושת אחר שמונה ימים מיום הקשירה, אסור לקשור קצוותיה בקשר רגיל, אלא יעשה קשר עניבה או יהדקם בסיכת ביטחון או במהדקי תחבושות מיוחדים.
- ✓ מותר להשתמש בפלסטר בשבת לצורך חבישת פצע, חתך, וכיוצא בזה, אולם אם הוא ארוך, אסור לחתוך אותו בשבת לחתיכות אלא צריך לחתוך מערב שבת חתיכות בכמות הדרושה.
- ✓ פלסטר שחתוך מערב שבת בצורה מיוחדת (פרפר), מותר להדביקו על גוף האדם כדי לקרב את שולי הפצע זה אל זה. ומותר להסיר פלסטר הדבוק במקום שיער בגוף, כשיש צורך בדבר, אפילו שייתלשו שערות בשעת הסרתו.
- ✓ מותר להסיר בשבת ביד גלדי פצע, ואם ברור לו שיצא דם מהפצע בעשותו כן - אסור להסיר בשבת.
- מי שנכוה בשרו באש או במים רותחים ויש לו כאב חזק, מותר לו לפזר אבקה כגון דרמאטול על מקום הכוויה, וכן מותר להוציא משחה משפורפרת ולהניחה על מקום הכוויה, ואם היא קשה אסור למרחה שם, אבל מותר למרוח משחה רכה כשיש חשש סכנת אבר, ואם היא משחה רכה ביותר, מותר אפילו כשאין חשש סכנת אבר אם מצטער כל גופו.

(השבת והלכותיה)

העלון מוקדש לתפילת רבים

לרפואתו השלימה של הוד כ"ק מרן אדמו"ר מנדבורנה שליט"א.
הרה"צ רבי יעקב ישכר בער בן סימה רייזל
ובזכות זיכוי הרבים יחזקוה ויאמצוה השי"ת לאורך ימים ושנים דשנים ורעננים
עד ביאת גואל צדק במהרה בימינו אכי"ר.

לע"נ רחל בת שלמה הנולדת מן זילפה אשת אברהם ת.צ.ב.ה.

פרסום, הקדשות, לע"נ, לרפואה, להצלה. לפנות למערכת: 03-5591756, פקס: 03-5584485